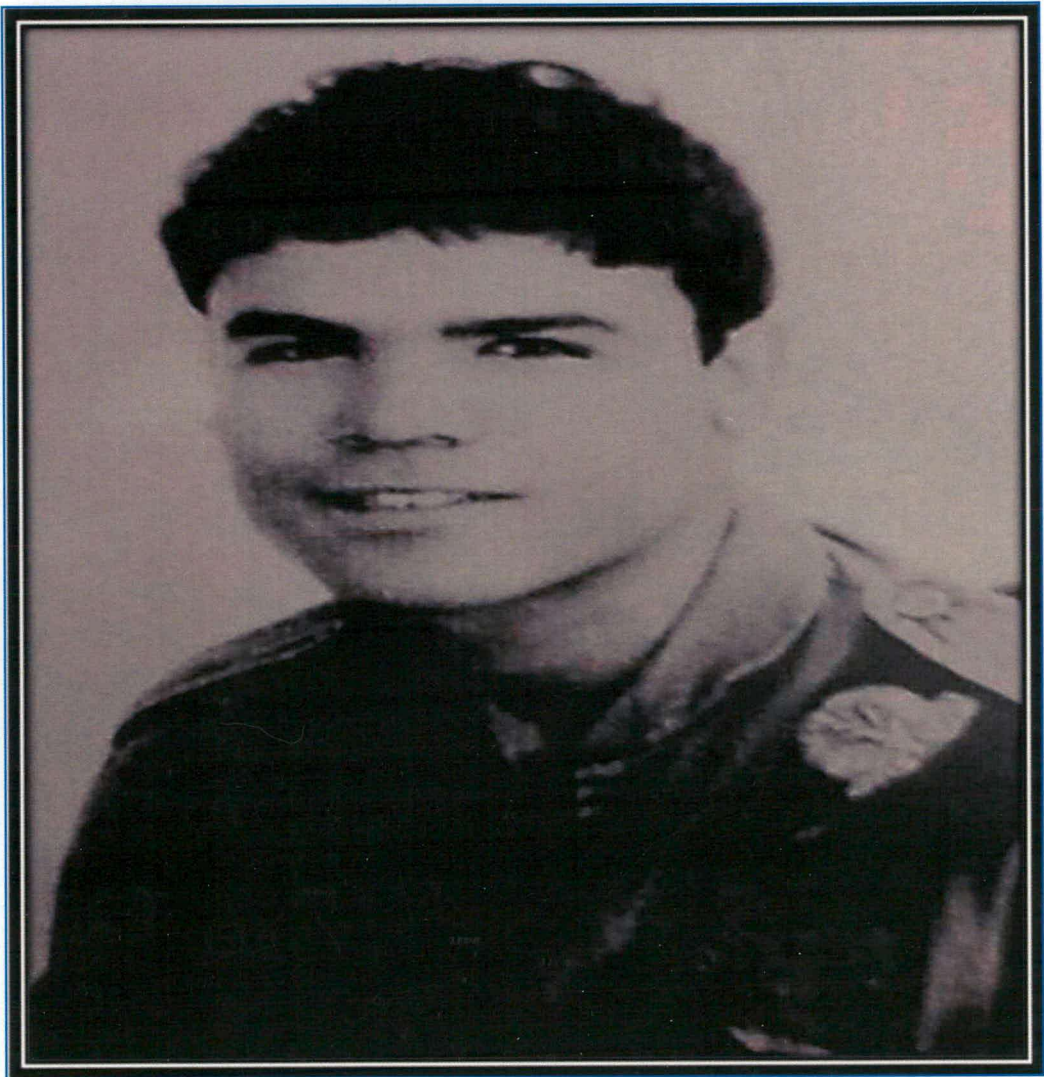

אליהו בן שטרית

1973-1953

תוכן עניינים

2.....	דברי הסטודנטית.
3.....	דברי התלמידות.
4.....	ילדותו של אליהו.
5.....	תעודת לידה.
8.....	נעוריו של אליהו.
12.....	תעודותיו של אליהו.
13.....	שירותו הצבאי של אליהו.
18.....	הנצחתו של אליהו.
19.....	המחברות של אליהו.
21.....	דבריו שנכתבו על אליהו.

דבר הסטודנטית

הפרויקט לזכרו של אליהו החל במפגש משותף עם הוריו. במפגש זה נחשפתי לזוג נפלא וחזק עם המון כוח נפשי שגולל בפניי את סיפורו, כוח הגלום בפתיחת פצעים ישנים תוך חשיבות העברת מורשתו של אליהו. התרגשתי לשמוע את סיפור נפילתו של אליהו במהלכו נחשפתי לאדם ציוני שאוהב את המולדת, עם ערכים של יושר, נאמנות וכבוד הדדי למוריו, לחבריו ולהוריו. אלי הוא דוגמה מובהקת למלח הארץ שחיינו נגדעו בשיאם. בחור צעיר, נבון, מסור ואחראי שנתן את כל כולו למען המדינה. אליהו היה בחור ערכי שדורות של צעירים צריכים ללמוד ממנו. למרות גילו הצעיר הייתה לו אידיאולוגיה ורצון לתרום למען המדינה ולסייע לחבריו - תמיד היה הראשון להתנדב לכל משימה ולהעניק מעצמו למען האחר.

אני חושבת שפרויקט זה חשוב מאוד, הוא גרם לי להעריך את החיים, ובעיקר להעריך את הנופלים שהקדישו את חייהם למען המולדת ולמעננו. מותו של אליהו גרם לצער וכאב בקרב מכריו, משפחתו ואוהביו אך במותו הוא ציווה לנו את החיים. דמותו ואישיותו תמיד יהיו חקוקות בליבי, וישמשו עבורי מודל השראה ומופת.

בהזדמנות זו אני רוצה להודות למשפחת בן שטרית היקרה שעמדה מאחוריי למרות השאלות הקשות והעלאת הזיכרונות הקשים.

~מי ייתן ונדע רק ימים של אושר~

עדי אביטל

דבר התלמידות

במהלך הריאיון עם משפחתו של אליהו הרגשנו כי הוא חסר להם ולמרות הזמן שעבר עדיין יש בליבם געגועים רבים וכאב.

פרויקט הנצחה זה תרם לנו רבות מבחינה אישית. דרך סיפורה של משפחת בן שטרית חווינו את הכאב והאובדן על אליהו - בחור אמיץ שבראש ערכיו עומדים ערכי אהבת המולדת והגנתה, מסירות, התחשבות, עזרה לזולת וחריצות. אנו חושבות שפרויקט זה חשוב כיוון שבעקבותיו אנו לומדות כמה ערך החיים הוא חשוב וכמה החיים הם דבר שאינו מובן מאליו. כנערות צעירות אנו גאות שיש לנו חיילים כאלו, שמוכנים להקדיש את חייהם למען המדינה שלנו מתוך מטרה להגן על תושביה.

אנו מרגישות שאליהו נכנס לנו ללב, חשות כאילו הכרנו אותו וגאות על כך שהיינו שותפות בפרויקט הנצחתו. דמותו תמיד תעמוד לנגד עינינו ובספר זה אנו מעבירות אותה אליכם.

בהזדמנות זו אנו רוצות להודות למשפחה היקרה על שיתוף הפעולה והעזרה התמידית להבין את דמותו של אליהו למרות הקשיים הרגשיים הרבים.

בהערכה רבה,

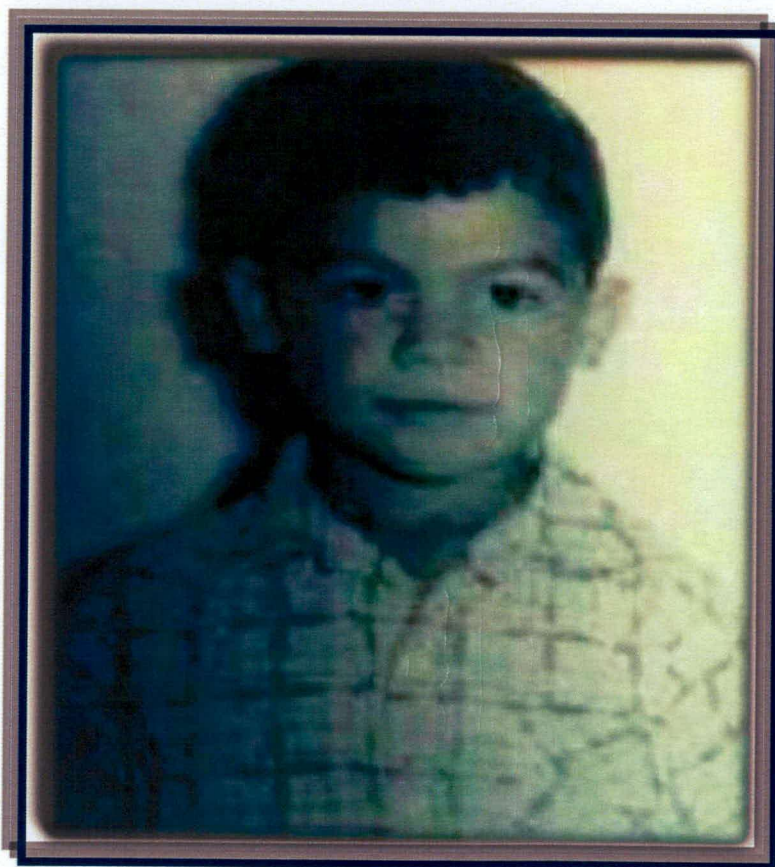
עדן נוראל

ניצן בניטה.

ילדותו של אליהו

אליהו נולד ביום כ"ט בחודש אדר בשנת תשי"ג, 16.3.1953, בבית החולים "ביקור חולים" שבירושלים, כבן רביעי להורים מרים ואדר.

את שנות ילדותו הראשונות בילה אליהו בשכונת קטמון הישנה שם למד בבית הספר היסודי "נווה-יעקב", משעברו הוריו לשכונת קריית-מנחם המשיך את לימודיו בבית-הספר "גואטמלה" שבירושלים. אליהו אהב את לימודיו בבית הספר, היה תלמיד טוב ושקדן. בנוסף להיותו תלמיד טוב התבלט אליהו בכישרונו לציור. הוא השתתף בקישוט קיר רחב ממדים בבית הספר, קיר שנבחר מאוחר יותר לנושא התכנית של הטלוויזיה הלימודית: "סיפורו של קיר". בילדותו הצטייר אליהו בפני סביבתו כילד ביישן ושקט מעט, אולם הוריו מעידים כי כשהיה צורך שיבצע משימה מיד היה שם את הביישנות בצד ומבצע אותה כנדרש.

אליהו בגיל 6

תעודת לידה

184951 *

משרד הבריאות תעודת רישום לידה

Bonchitrit Eder
Hospital Bilkau
Halle, Germany

המספר הסדורי בפנקס הרישום: 1244/53(1) (173783) סם הלידה
 מקום הלידה: ג'יה בקוולו יונלס
 תאריך הלידה: 16.3.1953

ההורים

האב	האם	סרטים אישיים
בן-שטרית	בן-שטרית	שם המשפחה
מר	מרת	שם הפרטי
20	30	הגיל
יהודי	יהודי	הלאום
מדינת ישראל	מדינת ישראל	האזרחות
ירושלים	ירושלים	הדת
קטאן רה"ל 31	קטאן רה"ל 31	הכתובת הקבועה

הרושם

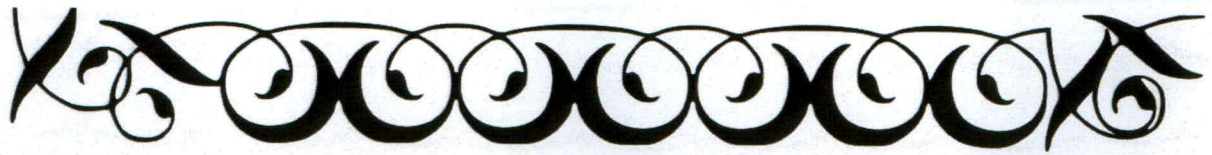
המודיע: Rehov-Halen, 31/7/53
 תאריך הרישום: 20.3.1953
 שם המקור: E. Mann

וזאת לעדה שהתעודה דלעיל היא העתק נכון מפנקס רישום הלידות הנמצא בידי לשכת הבריאות המחוזית

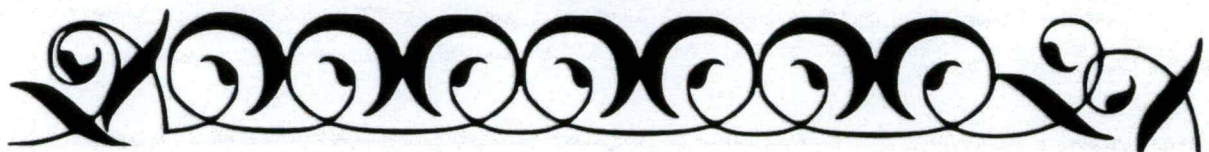
בעיר..... במדינת ישראל

החיסת הרושם הממשלתי
 תאריך: 7. מאי 1953

אליהו מציג הצגה בבית הספר
גיל 7

אליהו מחופש ל"פיטר-פן" בחג הפורים
בן 9

נעוריו של אליהו

אליהו החל את לימודיו התיכוניים בבית הספר התיכון על שם: "בויאר" אותם סיים בשנת תשל"א.

בבית ספר זה השתלב מבחינה חברתית ומבחינה לימודית כאחת. הוא למד במגמה הריאלית-ביולוגית ואף חשב ללכת ללמוד באוניברסיטה בעקבות אהבתו למקצוע זה.

חברי ילדותו מבית הספר מציינים: "אליהו היה תלמיד מצטיין, במיוחד במקצועות הריאליים. אהב לעזור למתקשים ועשה זאת בסבלנות ובהצלחה". אליהו נחשב לתלמיד חרוץ ושקדן והתחבב על מוריו וחבריו.

אליהו השתתף בבית הספר התיכון בחוג הדרמה וזכה להערכה רבה על כשרון המשחק שלו.

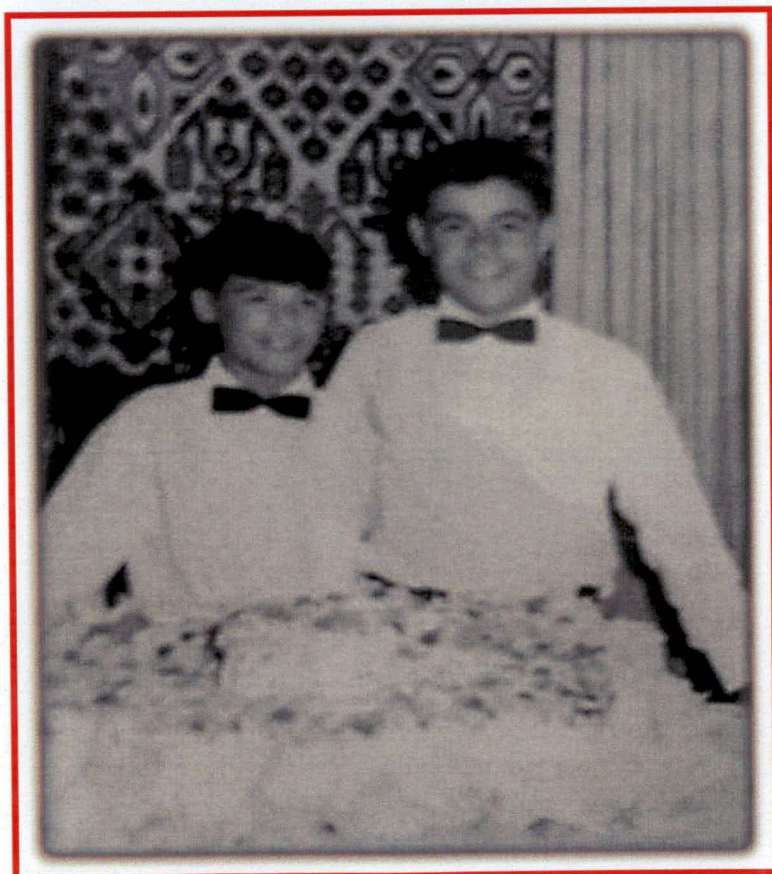
אף כי היה ביישן ושקט ניחן אליהו בחוש הומור שבא לידי ביטוי בשיחות חברה בבית הספר ובבית הוריו.

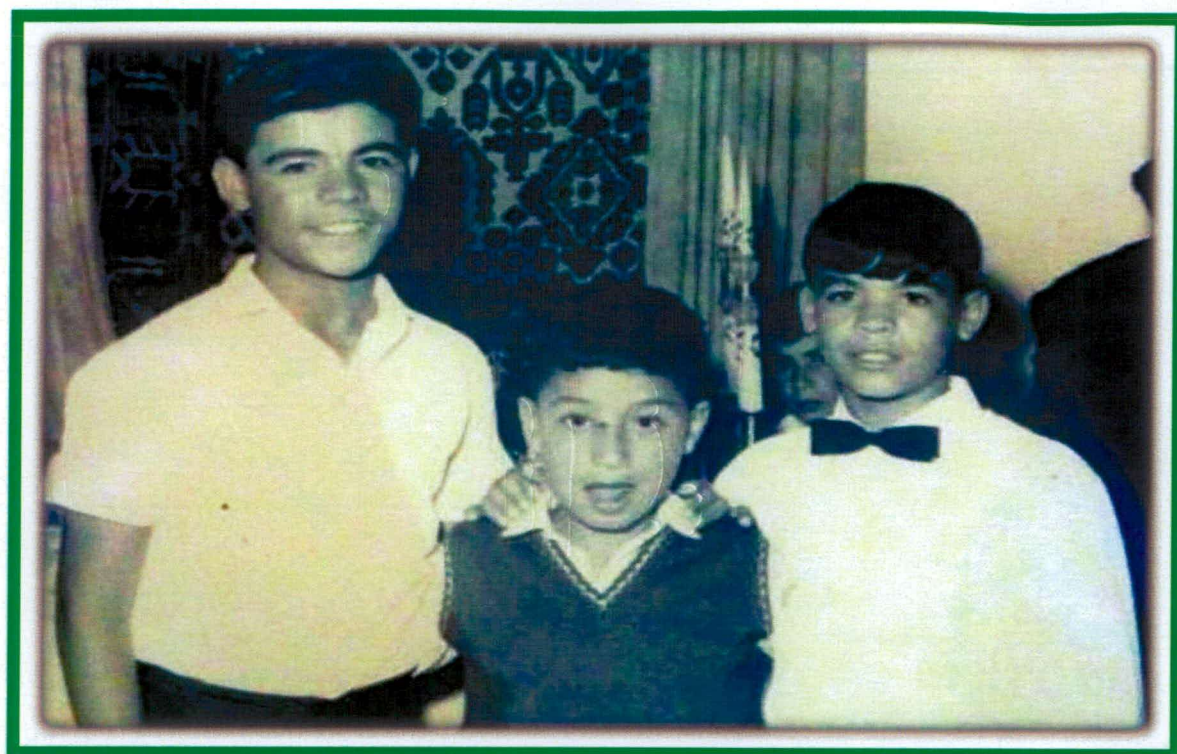
אביו של אליהו מספר על חוש ההומור שאפיין את בנו: "בזמן ארוחת ליל השבת כשדיברתי עם ילדיי ראיתי כי הם צוחקים ולא הבנתי מדוע... עד שבזווית העין קלטתי את אליהו מחקה אותי ואת תנועותיי ואז גם צחוקי נוסף על קולות האחרים..."

בתקופת הלימודים בתיכון הרבה לעסוק בספורט ובעקבות אהבתו לשחייה שחה בזמנו הפנוי בבריכות ובים.

אליהו ואחיו מוטי בבר מצווה משותפת

תעודותיו של אליהו

שירותו הצבאי של אליהו

אליהו התגייס לצה"ל במחצית אוגוסט בשנת 1971. בשל חיבתו הרבה לים וחלומו הגדול לשרת ביחידה קרבית ביקש להצטרף לקורס חובלים של חיל הים אולם בקשתו נדחתה והוא הוצב לשרת בחטיבת "גולני". כשסיים את הטירונות בחטיבת "גולני" עבר קורס סיירים, קורס מפעילי טלפון-רדיו, קורס משק"י רדיו, ובנוסף קורס למדריכי קשר - בו הצטיין ואף הוצע לו להישאר כמדריך בבית הספר לקשר בבסיס מרכז הארץ. משסירב להצעה החליט להתנדב לשרת בסיירת "שקד".

בסיירת "שקד" שירת כלוחם וכקשר, ועל אף ממדי גופו (שלא היו גדולים במיוחד) היה מפתיע את חבריו בכושרו הגופני ובביצועיו באימונים.

אליהו היה חייל אחראי, מסור ונכון תמיד לסייע לחבריו הן במעשה והן בדברי עידוד בתקופות משבר.

חברו מהצבא של אליהו מספר על האישיות המיוחדת שהכיר:

"אלי הוכר בפלוגה כאדם שקט וביישן מעט, ואולי השקט המאפיין אותו הוא אשר הבליט אותו בין חבריו. הוא לעולם לא חלק על שום פקודה שניתנה לו וניתן היה לסמוך עליו בכל תחום".

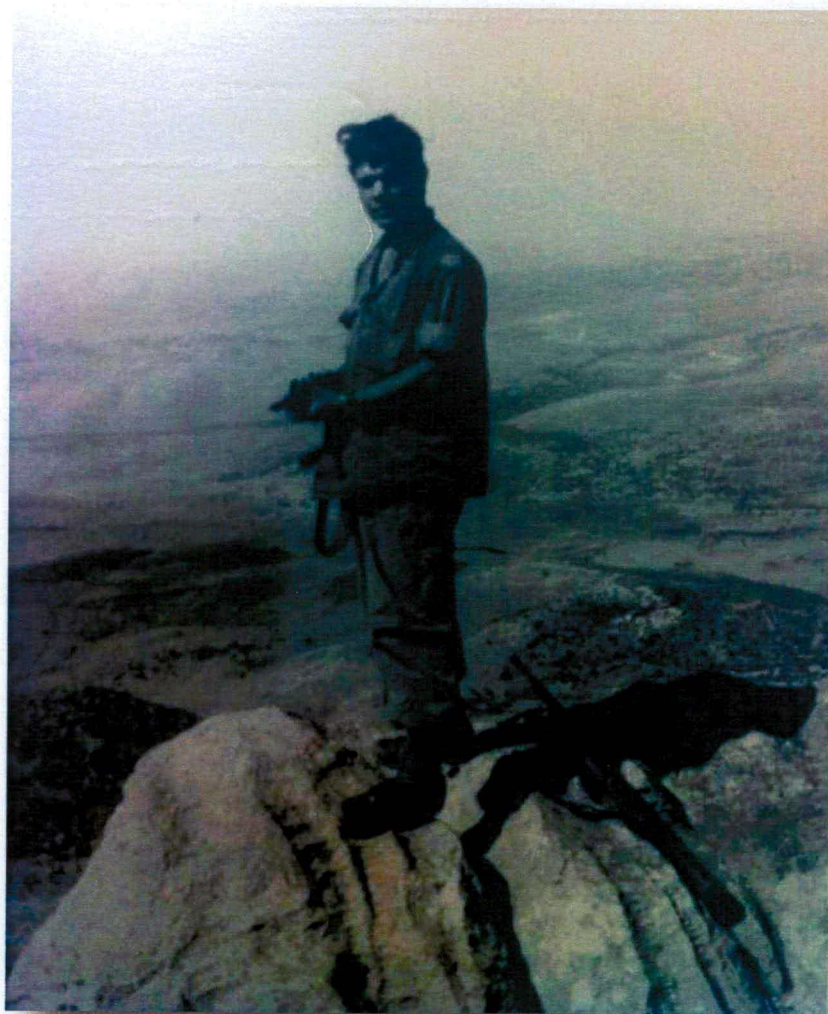
אליהו היה בן נאמן והתחשב בהוריו ובבני משפחתו - כשהיה חוזר בסופי השבוע מן הצבא בחר לעבוד במאפיית 'פרידמן' על מנת שלא 'להכביד' בהוצאותיו על הוריו. את הכסף האחרון שהרוויח לפני שיצא למלחמה שומרים הוריו עד יום זה כזכר לערכי מוסר העבודה והחריצות שהיו מושרשים בבנם.

בנוסף, גם מכתביו הרבים ששלח להוריו כדי לשמור עימם על קשר ולהרגיעם הראו את מסירותו והתחשבותו בהוריו. למרות מכתביו, אף פעם לא סיפר על פעילותו האמתית בסיירת. לימים כאשר פורסם הספר של אלי"מ מיכאל אלדר אודות הסיירת, נתגלה למשפחה כי למעשה אליהו נמנה על יחידת המסתערבים של סיירת "שקד" שכונתה אז "יחידת זיקית". יחידה זו פעלה לסיכול פעולות המחבלים ולכידתם - ברצועת עזה בשנות ה-70. צניעותו הרבה מחד ואי רצונו להדאיג את הוריו מאידך הביאוהו להסתיר עובדה זו מהם. על חלקו בפעילות המבצעית ברצועת עזה הוענק לו "אות השירות המבצעי".

כשפרצה מלחמת יום כפור שירת אלי בבסיס שנמצא בין "מעבר-המתלה" ותעלת סואץ. ביום י' בתשרי תשל"ד, 6.10.73, בשעה הראשונה למלחמה עמד על משמרתו כשלפתע הותקף בסיסו מן האוויר על ידי מטוסים מצריים. בהיותו על נגמ"ש ניסה אליהו להשיב אש לעבר המטוסים התוקפים, אך כתוצאה מההפצה חטף הנגמ"ש בו שהה פגיעה ישירה ואליהו נפגע ונהרג תוך מילוי תפקידו.

מפקד היחידה בה שירת כתב במכתב תנחומים למשפחתו של אליהו: "נכונותו לעזור לחבריו גם אם לא היה הדבר נוח מבחינה אישית עשתה אותו אהוב וחיביב על פקודיו ומפקדיו. הוא לא חלק על פקודות וניתן היה לסמוך עליו בכל תחום".

אליהו הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר-הרצל ונטמן בחלקת הנופלים במלחמת יום כיפור. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סמל ראשון.

תמונה אחרונה לפני היציאה לקרב
(אליהו אמצעי למעלה)

אות מלחמת יום הכיפורים

צ'תן לסמ"ר בן שטרית אלי'הו ז"ל
אשר נטל חלק בהגנת העם והמולדת

צבא הגנה לישראל

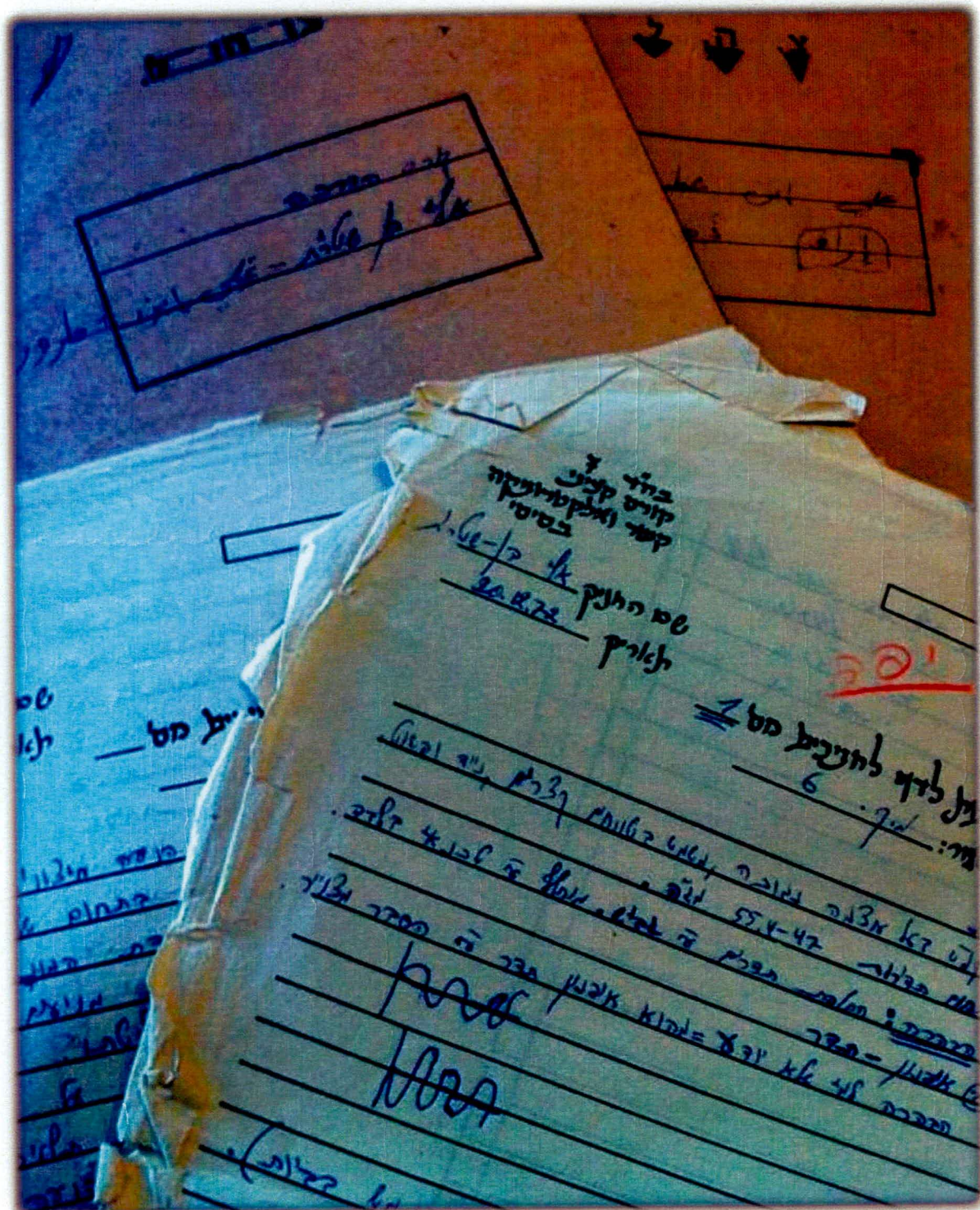
ותפודי חיל למלחמה תכרע קמי תחתני (שמואל ב. כב. מ.)

הנצחתו של אליהו

- * קרן הנצחה המעניקה מדי שנה 3 מלגות לתלמידים מבית הספר בו למד-"בויאר"
שהצטיינו בתחומי עזרה לזולת, תרומה לחברה, והצטיינות בלימודים ובספורט.
לאחר שנבחרים תלמידים אלו אחיו של אליהו, אלדד, מעביר את מורשתו של
אליהו על ידי סיפור חייו לתלמידים אלו והוריהם.
- * חדר הנצחה הנמצא באתר ההנצחה לחללי חיל הקשר והתקשוב הנמצא ביהוד.
- * כתיבת ספר תורה בבית הכנסת: "שבת אחים" לזכרו של אליהו בשכונה בה גדל.
- * סיירת "שקד" הוציאה לאור חוברת לזכרם של חלליה ובהם גם אליהו.
- * חדר הנצחה בבית הספר התיכון "בויאר" בו למד עם תמונתו וקורות חייו.
- * נורת תמיד הדולקת בהר ציון.

המחברות של אליהו

Handwritten title in Hebrew: "מספרים - מודעות" (Numbers - Awareness)

Handwritten notes on lined paper with diagrams and calculations.

מספרים - מודעות

1. מספרים סדורים - מספרים נקודתיים

2. מספרים סדורים - מספרים מודעים

3. מספרים סדורים - מספרים מודעים

יחסים: $A + B + C = 14$

$L = \frac{1}{2}M$

מספרים סדורים - מספרים מודעים

מספרים סדורים - מספרים מודעים

דברים שנכתבו על אליהו

דברים שנכתבו על ידי רון חרמוני:

27.5.2008

סגירת מעגל

בהתקרב יום הזיכרון לחללי צה"ל, שנת 2008, ובאיחור של שנות דור, אחרי 35 שנה התעורר בי רצון וצורך עז לסגור חוב ישן ומעגל חשוב בחיי. לחזור אל סיפור הפציעה שלי המחבר אותי עם **משפחת בן שטרית** מירושלים.

להלן הסיפור:

ערב מלחמת יוה"כ 1973, אני מ"מ צעיר בפלוגה ה', בראשית הדרך. קיבלתי עם הצוות שלי משימה לבצע תצפית לילה - בערב שישי ושבת לעבר הצד המצרי בגזרת התעלה, מערבית ל"צומת המתלה". המלחמה פרצה בשבת בצהריים ותפסה את הצוות שלנו בהפתעה מוחלטת, כמו גם את כל הצבא. היינו בשלבי התארגנות על הנגמ"ש, לקראת תזוזה לנקודת החבירה עם יתר הכוחות של פלוגה ה' (המ"פ היה אבי רונסקי, היום - תא"ל, הרב הצבאי הראשי).

בדיוק בשעה 14:00 חצו שני מטוסי "מיג" מצריים את התעלה תוך כדי הפצצה מאסיבית מהאוויר לכיוון הנגמש שלנו, כאשר היעד היה הבסיס בו שהינו עד צאתנו למשימה. בהפצצה זו חטף הנגמש פגיעה ישירה ונהרגו שני חיילים מהצוות שלי, האחד - **עזרא בושארי ז"ל**, והשני - **אליהו בן שטרית ז"ל**. אני נפצעתי ולאחר שעות פוניתיות לתאגי"ד המתלה ואחר כך לרפידים ולמרכז הארץ.

כל שנה, ביום הזיכרון נצבט לי משהו בלב, ואני חש שיש לי מטען כבד עלי. אחרי שנים החלטתי שאני רוצה וחייב לעצמי את הצורך לפגוש את המשפחות ולספר להן את החלק שלי. בעזרת גרשון וילן מעמותת "שקד" נסתייע בידי לקבל את הכתובת והטלפונים של בני המשפחה הגרים בירושלים בשכונת קריית מנחם, וכך יום לפני, הצגתי את עצמי כמי שהכיר את אליהו והיה מפקדו לצורך המשימה ואני מתכוון להגיע לטקס האזכרה.

ביום הזיכרון עלינו אני ורעייתי לירושלים כאשר פנינו ל"הר הרצל", לטקס האזכרה הממלכתי. ברצוני לומר לכם שחווינו הפעם חוויה שלא תישכח ועוד יסופר עליה רבות.

הצפירה של 11:00 בבוקר תפסה אותנו במעלה ההר בעודנו ממהרים להספיק לפני הצפירה לפגוש את המשפחה. נעצרנו לדקת דום ודומייה במעלה הרחוב, עת כל הרכבים עוצרים היכן שהם, האנשים מתוכם יוצאים ונעמדים. זו הייתה חוויה שהרגשת בה זהות ישראלית עמוקה, בלי מרכאות, ויחד עם כל מדינת ישראל. שמענו את הרמקולים משדרים את הטקס הממלכתי ונחילי אנשים זרמו כל אחד אל יקירו.

חיילים לבושים במדים ייצוגיים עם הכומתות על הראש, מכל החילות: קצינים, שוטרים, חיל הים, צנחנים, חיל האוויר, שריון, נח"ל ומשמר הגבול היו פזורים בקהל המבקרים ועזרו לקהל הרב להתמצא במפת הקברים המסועפת. תוך כדי כך עמדנו דום ושרנו את ה"תקווה" בלב רוטט ובעיניים בורקות. לקראת סוף הטקס הצלחנו להגיע אל המשפחה שידעה על בואנו וחיכתה לבואנו בצפייה דרוכה, על יד קבר הבן. הנחנו זר ועשינו היכרות נרגשת עם המשפחה שלא הכרנו מעולם. תוך כדי המפגש הוזמנו על ידם אל בית ההורים, מרים ואדר, אף קיבלנו ליווי של הנכד אלי (הקרוי על שם הבן).

בבואנו אל משפחת בן-שטרית זכינו לקבלת פנים חמה, מכבדת ונרגשת בה הופנתה כל תשומת הלב אלינו האורחים המכובדים שפקדו את ביתם לאחר 35 שנה. כך הרגשנו בין 30 האורחים, בני משפחה ומכרים המגיעים אליהם מידי שנה ביום הזיכרון. אמא של אליהו הי"ד, מרים, הזמינה אותנו ואת כל האורחים לסעודה שהכינה, מטעמים ביתיים בנוסח מרוקאי, כיד המלך... עשתה לנו כבוד והייתה התרגשות גדולה. אמרה שמעכשיו אנחנו מצטרפים למשפחה הגדולה שלה וכמובן שקיבלנו את ההזמנה בשמחה ובכבוד.

לא אסיים את הרשימה מבלי להזכיר איזה משפחה יפה ומיוחדת גילינו בחיפושנו אחר משפחתו של אליהו היקר, מלח הארץ. ההורים גידלו משפחה לתפארת. ששה ילדים משכילים, בעלי משרות בכירות. משפחת רופאים, כולם בוגרי הפקולטות בארץ שלנו: האח הבכור - פרופסור, מנהל המחלקה הפנימית ב"הדסה" עין כרם. האח השני - גם הוא עובד בירושלים, בבית חולים "שערי צדק" כרופא גינקולוג. בן האח הבכור, גם הוא רופא פנימי בבית החולים "שערי צדק", ונשוי לרופאת שיניים גם היא בוגרת "הדסה". האח- הבוגר מאליהו הי"ד, שייבדל לחיים ארוכים, אחראי על מחלקת סימון שבילים ב"חברה להגנת הטבע". ואח נוסף מושבניק, חקלאי.

ולא הזכרתי את שתי האחיות של אליהו, גם הן מקסימות.
האחת - מורה לביוטכנולוגיה, והשנייה - עוסקת בחינוך מיוחד.
ההורים צנועים, מרשימים באצילותם.

פגשנו שם חברי ילדות של אלי שהיו איתו בתיכון ביי"ס "בויאר" בירושלים. אף הם
ציינו שהיה תלמיד מצטיין, במיוחד במקצועות הריאליים. אהב לעזור למתקשים
ועשה זאת בסבלנות ובהצלחה.

אנו מבקשים להביע תודה והערכה לעמותת "שקד" ומר שלומי גרונר היו"ר העושה
במשך שנים למען הידוק הקשרים במשפחת לוחמי "שקד" בוגריה ומשפחות
החללים, תברכו על פועלכם המקודש. והמשיכו במסורת יפה זו.

דברים שנכתבו על ידי מפקד היחידה של אליהו:

15.1.1974

הורים יקרים,

בנכם סמל בן שטרית אליהו זכרו לברכה נפל במלחמת יום הכיפורים שעה ששרת כלוחם וכמש"ק קשר ביחידתנו. אלי נפל מפגיעת מטוס אשר ריקט את הזחל אשר בו נסע וממנו לחם, ב6 לאוקטובר, היום הראשון למלחמה.

אלי הוכר בפלוגה כאדם שקט וביישן מעט ואולי השקט המאפיין אותו הוא אשר הבליט אותו בין חבריו. נכונותו לעזור לחבריו, גם אם אין הדבר נוח מבחינה אישית, עשתה אותו לאהוד וחביב על החיילים והחברים.

אלי לא חלק על פקודה הניתנת לו וניתן היה לסמוך עליו בכל תחום שהוא.

בנכם אהב את החיים ושאף לנצל אותם וליהנות מהם.

אלי ידע את הסכנה הצפויה לו בעצם התנדבותו ליחידה ובעצם היציאה לקרב, אולם הוא לא היסס ובחר להיות בין הטובים שבלוחמים מתוך הכרה בחיוניות ונחיצות התנדבותו.

הרגש מסרב להאמין שאכן אלי איננו. לנו, חבריו ליחידה נראה כאלו עודו הננו, שקט, ביישן מעט, מחייך, מעודד, יוצא לסיור ומתפעל את מכשירי הקשר למיניהם. אך ההיגיון הקר יודע שאלי איננו עוד.

במותו הצטרף בנכם לאותה שרשרת לוחמי ישראל אשר נתנו דמם למען המשך קיומנו ואילו אנו איבדנו חבר ורע, לוחם וקשר טוב.

ולכן הורים אין ניחומים, אנו חבריו יכולים רק להבטיח לכם שנעשה את כל שביכולתנו כדי להיות ראויים לשאת את זכרו בנינו ולהיות ממשיכי דרכו.

יהי זכרו ברוך.

דברים שנכתבו על ידי עמרם, אהרון וג'קי:

לזכרו של חברנו, אשר נפל ביום הראשון למלחמת יום הכיפורים, בקרבות הבלימה להגנת המולדת.

רוצים אנו להעלות זיכרונות ותווים לדמותו של חברנו היקר אלי בן שטרית. כאשר נפגשנו לראשונה, זה היה בבית ספר עממי. במהרה אלי השתלב בחיי החברה והסביבה, הודות לאופיו המיוחד וכושרו להתאקלם בכל מקום ולגבור על כל המכשולים אשר עמדו בדרכו.

עד מהרה נוכחנו לדעת שאלי היה מעמודי התווך החברתיים שלנו. לאחר התקופה היפה שבילינו יחדיו בבית הספר העממי נפרדו דרכינו. אלי פנה והמשיך את לימודיו בבית הספר התיכון על שם "בויאר" בירושלים. למרות שנפרדו דרכינו בלימודים, המשכנו להיפגש עימו לעיתים קרובות ובילינו יחדיו בכל עת. אם בשמחות ואם באירועים ספורטיביים אשר בהם נתן את מלוא מרצו.

הגיעה התקופה שהתגייסנו לצה"ל. שוב כל אחד פנה לדרכו. אלי קיבל את חובתו במלוא הרצינות וביקש לתרום את מלוא יכולתו בתקופת שירות זו. למרות חופשותיו הקצרות מיצינו את הזמן הקצר שהיה לרשותנו להיות יחדיו לבלות על הצד הטוב ביותר.

פגישתנו האחרונה עם אלי הייתה בחג ראש השנה. בילינו יחדיו העברנו את החג בשמחה ותקווה ונפרדנו לשלום. מלחמת יום הכיפורים הפרידה בינינו לנצח. שוב לא נראה את אלי מחייך, לא נשמח יחדיו.

דמותך תישאר חקוקה בליבנו לתמיד.

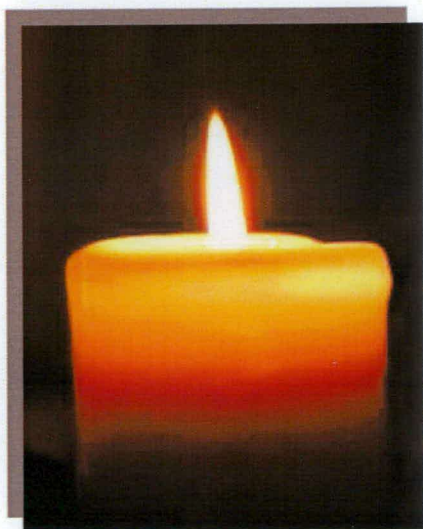
דברים שנכתבו על ידי המורה של אליהו:

חייב אני להקדים את דבריי בסיפור קצר מסיפורי הימים האלה. באותם הימים הקשים והמרים, כשהיינו המומים מהידיעות שהגיעונו על גורל בוגרינו, נכנס לחדר קצין צעיר, אשר פניו ולבושו העידו, כי ממרחקי החזית הגיע. הוא הציג את עצמו - אני חברו של פלוני בוגרם. ידענו כבר אז מה ארע לו לאותו בוגר, השבתי לו: אני כבר יודע. אמר הבחור - יש לי סליחות ממנו אליך. וסיפר - הייתי עמו עד רגעיו האחרונים. היינו חבורת חיילים שנקלעו למצב, אשר ידענו, כי אפסו הסיכויים להיחלץ ממנו. אז החלטנו, כי כל אחד ימסור על רצונו האחרון, והנותר בחיים עליו החובה למסור את דברינו האחרונים. אני הנני יחידי שנותרתי מחבורה זאת והריני בא למסור לך את דבריו. הוא בקש: גש לבית הספר התיכון, בו סיימתי את המודיי והגד להם - זכרו אותי. את צוואתו של בוגר זה ואת חובתנו הקדושה לכל אלה שגדלו כאן והלכו מאתנו אנו באים לקיים היום. ולא במצבת אבן בלבד. שכן דמויותיהם עולות וצפות לפנינו, מרחפות מעלינו ולנגד עינינו, וחוזרות שוב ושוב בזיכרונות ובשיחות רעים כואבות. אין הם נפרדים מאתנו ואין אנו יכולים, ואין אנו רוצים להיפרד מהם. לא אלמונים היו. כאן בתוכנו גדלו והצמיחו כוחות. תמירי גוף, בהירי מחשבה, שוצפי חיים, וחולמי חלומות לעתיד. ואני יודע סיפורו של כל אחד מהם... היו ביניהם, אשר נפלו בעמדות, שאין כוח אדם יכול להגן עליהם ועמדו מצוקי סלע, עד אחרון הנופלים. והיו כאלה, אשר יצאו למשימות בIODעם שלא ישובו מהן... והיו כאלה, שגוננו על חבריהם הנסוגים - המה כרעו ונפלו וחבריהם לחוף מבטחים הגיעו... אחד אחד וסיפורו, אחד אחד וקרבו.

ואנו, שהייתה לנו הזכות להיות מוריהם - התוהים על דרכנו וחוזרים ותוהים - עומדים משתאים ושואלים: היכן ואיך גדלו כוחות נפש מופלאים אלה? במה זכינו, שמחשבותיו האחרונות של בוגר זה זרמו וחזרו למקום זה? קברותיהם פזורים על פני ארץ כולה בצפון ובדרום - כל קבר מקדש העם לנשמת האומה, הנלחמת על חייה ומקריבה מדי בוקר וערב מנחה בלולה בדם בניה.

ולא נותר הרבה. תמונה על הקיר, מחברת מעוכה, דפי יומן פזורים וגלויה אחרונה
שהדואר הביאה אחרי מותו -

...אמא- אל תדאגי- הכל יהיה בסדר...

מתוך חוברת לזכר חללי סיירת שקד שנהרגו במלחמת יום הכיפורים:

נראה שדמותו של הירושלמי השקט, הנחבא אל הכלים שהכרנו ביחידה לא הייתה במלואה דמותו האמתית. ייתכן שבשל העובדה שכל חייו עברו עליו בירושלים בקרב חברה קבועה וידועה. שם, מכל מקום, חי וגדל, למד יסודי וסיים את לימודיו התיכוניים בבית ספר תיכון עיוני. אף שהיה מוכשר ותלמיד טוב נותר צנוע ואפילו ביישן. ברם, אורחותיו אלו כיסו על חוש הומור חריף שנגלה לעיתים בפרצי צחוק ועל חיבה שהגה לספורט ובפרט כדורסל. חבריו שהכירוהו מזה שנים למדו את טיבו, הוקירוהו והרבו לבוא אליו לביתו אשר הפך מרכז חברתי לשיחה ומשחק. במרוצת הזמן ומתוך חיבתו לים נתגבשה החלטה בלבו שלא בשלה לשלב ביצוע - להתגייס לחיל הים בגמר שירותו הסדיר ולעבור קורס חובלים. את תחילת שירותו הסדיר עשה בגולני ובמסגרת זו עבר קורס קשר. בתפקיד זה הגיע ליחידה והצטרף לאימון הלוחם בו סיים הכשרתו כלוחם מן השורה. ככלל החיילים, השתלב אז במסגרת הפלוגות המבצעיות. יומה הראשון של המלחמה, ושעתה הראשונה מצאו את פלוגתו נתונה להפצה אווירית, בה נפגע אלי ובה מצא את מותו.

אלי הגיע לפלוגה מגולני. עת שהגיע אלינו - לתקופת אימון הלוחם כבר היה מאחוריו קורס קשר - תפקיד בו שימש גם בפלוגות המבצעיות מאוחר יותר. הכרתי אותו, או ליתר דיוק - קשרינו נמשכו רק במרוצת אימון לוחם כיוון שלאחר סיום ההכשרה נפרדנו איש איש לפלוגה מבצעים אחרת. משך זמן אימון הלוחם, בתחילתו, השתייכנו שנינו למסגרת שכונתה דרך לצון "הכומות הירוקות". היה זה כוח מיוחד שהורכב מאנשי כל המחלקות אשר מסיבה זו או אחרת פיגרו ברמתם מן הממוצע הפלוגתי אם בנושאים עיוניים ואם בנושאי חיילות לשמה. אנשי כוח זה תורגלו בנושאים החלשים אצל כל אחד מהם קונקרטי עד הגיעם לרמה הנדרשת. רושם שליווה את אלי לכל אורך התקופה היה - היותו שקט ואף מסוגר, בעל נימוסים מעודנים. עם הזמן עמדנו גם על תכונות נוספות שאפיינו אותו: לב זהב, וצייתנות עקבית כמעט באופן מוחלט. כחייל היה ברמה סבירה ואילו כושרו הגופני היה מפתיע ביחס לבחור בממדי גוף קטנים כשלו. גם עת שעלה בידו לבצע דברים שלא עלו ביד אחרים - לא נשמעה מפיו מילת יוהרה כלשהיא בכלל היה צנוע מאוד.

אי אפשר לומר שאלי ראה בשירות אידיאל נשגב או את פסגת ההנאות והסיפוק שלו. הוא לא נתכוון אלא לשרת את שלוש שנותיו ככל צעיר בן גילו ולשוב לביתו. אל חייו ואל עיסוקיו הפרטיים. עם זאת שאף לבצע מלאכתו כשורה והעובדה ששירת ביחידה אומרת את דברה.

היו לו לאלי מספר עקרונות מהם סטה לעיתים נדירות בלבד. אם נראה לו שמעשה מסוים אינו בסדר אזי שום דבר לא היה מונע ממנו לעשות את שהוא חושב כנכון. זכורים לי מספר אירועים שהוא נטל בהם חלק כדמות מרכזית והעיקריים שבהם קשורים בניוטי הכומתות הירוקות. להווייתי אירע אז שהייתי מפקד חוליית ניווט במספר מסעות ניווט. חוסר הניסיון שחפף דעות נוגדות גרר בעקבותיו מריבות וויכוחים נוקבים באשר לאופן ניהול הניווט ובחירת הצירים. בעת ויכוח כזה היה אלי מאוד בטוח בעצמו ומאחר ודעתו לא נתקבלה עזב בפשטות את החוליה והלך בציר שנראה לו נכון.

ומקרה הפוך: בניווט המסכם היינו רצוצים כדבעי והחלטנו לוותר על חלק מן הנקודות אליהן היינו אמורים להגיע. אלי היה אחראי חוליה באותו ניווט ובתחקיר כמעט ונוקשנו בלשונונו, אבל אלי שמר על קור רוח ובהשקט ושלווה הוציא אותנו מן המיצר.

**לסיכום - חבר טוב, בחור זהב ואני מיצר על שלא היטבתי להכירו ועל שכעת - שוב לא אוכל להכירו.
יהי זכרו ברוך.**